

etablissementer, fordret med Nødvendighed et andet Maskinpersonale, end man tidligere ansaa for nødvendigt. Hele Forsøgelsen, som er foreslaaet, indskrænker sig til 4 Maskinister og 4 Undermaskinister, og dette synes dog virkelig at være en i en ganske overordentlig Grad beskedne Fordring. — Der er en Ting, som er omtalt tidligere, det er Matrosunderofficerernes Antal. Deri har det ærede Flertal foreslaaet en Nedsættelse, og den kunde ogsaa synes velbegrunnet, uden at man just kan regne Matrosunderofficerernes Antal proportionelt med Seilarealet, er det ganske vist, at de nyere Skibe kunne taale at have færre Matrosunderofficerer end de tidligere, men for at man derfor skulde kunne nedsætte Antallet, maatte der jo fordres, at man havde faaet, hvad man forrige Gang trængte til. Ser man imidlertid paa de ældre Bemandsreglementer, vil man finde, at dette slet ikke er Tilfældet; selv om man anvender alle de faste Overmatroser som Underbaadsmænd, mangler man dog et temmelig stort Antal. Man har altsaa forrige Gang aldeles ikke faaet, hvad man trængte til. Man har formentlig beroliget sig med den Tante: Vi have saa mange Sømænd her i Landet, dem kunne vi, naar det kniber, saae ombord. Dette kunde ogsaa være godt, naar vi kunde saae dem et Par Maaneder eller to forinden, for at gjøre dem fortrøelige med Forholdene ombord; men naar man skal gaa i Kamp, omtrent som man forlader Bærftet, saa er det en Illusion at tro, at private Styrsmænd uden Barjel ere stikkede til at udføre Tjeneste som Underbaadsmænd. Naar der nu ses hen til, at der aldeles ikke i Forslaget paa-regnes nogen Reserve af Befalingsmænd, og at der aldeles ikke er taget Hensyn til de forøgede Krav, som maatte stilles, hvis Flaaden fik den Udvikling, som det synes, at baade Flertallet og Mindretallet i denne Sal ere entige om, at den skal have, om man end ikke er kommen til Enighed om, hvilke Slags Skibe den skal bestaa af, og naar man ser hen til, at der ikke engang er taget Hensyn til, at der skal staffles Befalingsmænd til de Skibe, som ere under Bygning, saa forekommer det mig, at skulde man gjøre nogen Indvending imod Lovforslaget, set fra et sømilitært Standpunkt, maatte det absolut være den, at Antallet af Befalingsmænd er sat for ringe. Jeg vil nu bemærke, at det er i allerhøjeste Grad urimeligt om man i en Flaade vil udvikle Materiellet stærkere, end man udvikler Personellet. Dette vil absolut lede til, at man faar et helt urigtigt Begreb om, hvad Flaaden kan udrette, og Resultatet vil blive, at man, uden at Flaadens Befalingsmænd ere Skyld deri, bittert kan blive skuffet i de Forventninger, man nærer. Det er jo klart, at det virkelig ikke kommer an paa, hoormange Skibe man har liggende i Havnen, men paa, hoormange Skibe man kan udfende med en tilstrækkelig og veløvet Besætning. Men det

er ogsaa af pekuniære Grunde overordentlig urimeligt at ville gaa denne Vej. Det større eller mindre Tal, hvorefter der er Tale med Hensyn til en Flaades Personel, er i og for sig saa ubetydelig forskjelligt, at den Beføstning, det medfører at have et noget større eller noget mindre Personel til Flaaden, er overordentlig forsvindende i Forhold til, hvad Materiellet koster, hvorfor det vil være en overordenlig slet Økonomi at forsømme Personellet. Ser jeg nu hen til Forskjellen mellem det, som Udvalget har foreslaaet — naar jeg derfra fraregner Fortabsdelingen, som jeg vil lade rent ude af Betragtning —, og det, som er opstillet i Lovforslaget, saa vil den hele Forskjel i Udgift for Officerernes, Artilleriunderofficerernes, Matrosunderofficerernes og Maskinisternes Vedkommende beløbe sig til omtrent 100,000 Kr. om Aaret. Men, naar det nu erindres, at de Summer, som vi her have havt til Forhandling for Materiellets Vedkommende, udgjør Millioner, vil det ses, at det er en overordentlig ringe Sum, Taler er om til Personellet. Har man ikke Raad til at give 100,000 Kr. mere om Aaret, saa spar paa Materiellet, det vil i hvert Fald være hensigtsmæssigere end at spare paa Personellet; thi den hele aarlige Sum vil kun have en Kapitalværdi, der svarer til, hvad et halvt Panterskib eller et andet, mindre Skib vil koste. Giv hellere et mindre Skib mindre end, at indskrænke Personellet. Jeg paaistaar altsaa, at man hellere maa have en mindre og godt besat Flaade end en noget større og kun tarvelig besat, og at den bedste Økonomi er den, hvorved man med de samme Pengemidler naaer det største Maal; men dette finder Sted, naar man lader Personellet udvikle sig jævnsides med Materiellet. Nu er det for en Flaades Vedkommende dog aabenbart, at der maa alle Militæntanker falde bort. Der kan man ikke tænke paa at erstatte Kvaliteten ved Tallet. Dette vilde i ethvert Fald føre til ganske uhyre Beføstninger. Skulde man, fordi man forsømmer sit Personel, have to Panterskibe for hvert Panterskib, Tjenden møder med, vil der ses at være en saadan Beføstning forbunden dermed, som der slet ikke kan være Tale om at gaa til. Det er derfor min fulde Overbevisning, at det for enhver Sæmagt, selv den mindste, ved Søværnets Ordning maa være et Hovedprincip, at et hvilket som helst af Flaadens Skibe skal være lige saa kampdygtigt som et Skib af tilsvarende Art i den bedste af de Mariner, som man kan vente at faae til Modstander. I ethvert Fald, hvis man holder sig til dette Princip, paaistaar jeg, at man med mindst Udgift vil naae længst. Jeg har nu bestræbt mig for at vise, hvor nødvendigt det er at have et veløvet og tilstrækkelig talrigt Personel, og at de Fordringer, der opstilles i Lovforslaget, ere fremkomne efter moden Overveelse og ingenlunde ere for store. Det forekommer mig nu, at, naar et Udvalg, navnlig et Udvalg, som